

Rechter dagvaardt advocaat en journalist

Heeft mr. Hans Westenberg, vice-president van de Rechtbank Den Haag, uitvoerig gebeld met een van de partijen, voorafgaand aan een zitting die hij ging doen? Heeft hij vervolgens de andere partij gebeld, en gezegd dat hij eigenlijk geen behoefte had aan diens pleidooi? En als dat inderdaad zo is, wat zegt dat dan over zijn rechterlijke partijdigheid? Deze vragen spelen inmiddels ruim een jaar in een bodemprocedure voor de rechtbank Rotterdam, die Westenberg heeft aangespannen tegen journalist Micha Kat, advocaat Hugo Smit (ex-Simmons & Simmons Trenite) en uitgever Memory Productions. Maandag 31 oktober jl. troffen de partijen elkaar opnieuw in Rotterdam.

Smit zei in Kats boek *Topadvocatuur* (2004): '(...) bij grote claims leert de ervaring dat Nederlandse rechters nerveus worden. Er gaan opeens gekke dingen gebeuren, zoals rechters die uit-

voerig met advocaten gaan bellen over de zaak. In de Chipsholzaak is dat ook gebeurd met Mr Westenberg van de Haagse Rechtbank.' (In de 'Chipsholzaak' waarin Smit elf jaar geleden optrad, werd gestreden over hectares grond rond Schiphol, ter waarde van honderden miljoenen gulden.) Westenberg leest in Smits uitlating dat hem gebrek aan rechterlijke onpartijdigheid wordt verweten, en zijn advocaat, Boukema van Pels Rijcken, stelde onder andere dat dit in strijd was met de advocateneed van Smit. Hij vroeg een verklaring voor recht van de onrechtmatigheid van de uitlating, op korte termijn.

Hugo Smit zegt dat hij Westenberg niet van partijdigheid en onbekwaamheid wilde beschuldigen. Zijn advocaat, Knijff van De Brauw, herhaalde verleden week dat Smit slechts zijn persoonlijke opvatting gaf dat Nederlandse rechters nog niet vertrouwd zijn met megaclasses.

Westenberg zou er door dagvaarding van Smit en Kat (en diens uitgever) zelf een publiek debat van hebben gemaakt over zijn functioneren als rechter. Micha Kat daarentegen heeft lont geroeken en meent dat het veel zegt dat Westenberg zich zo druk maakt. Zijn advocaat, Matthijs Kaaks van Boekx advocaten, voerde getuigenverklaringen op die aannemelijk moesten maken dat Westenberg vaker met partijen belde en op diverse manieren minstens de *schijn* van partijdigheid wekte. Hij vond het stuitend dat de Raad voor de rechtspraak, met 'gemeenschaps-geld', alle proceskosten en advocaatkosten van Westenberg betaalt, in een zaak die de rechter zelf is begonnen. Alleen al door die 'oorlogskas' zou er geen sprake zijn van *equality or arms*, wat strijd met art. 6 EVRM zou opleveren.

Uitspraak 16 december a.s.

(LH)

'Bedrijven moeten zich voorbereiden op een massaclaim'

foto Hypsos/Fred van Heusden

Vera de Leeuw, journalist

Onder de titel 'Massaclaims!? Nachtmerrie of noodzaak' stond het jaarlijkse NautaDutilh seminar op 1 november jl. in het teken van de nieuwe wet Collectieve Afwikkeling Massaschade (WCAM).² Piet Holthuis, D-G Wetgeving, Rechtspleging en Rechtsbijstand van het ministerie van Justitie schetste nog eens de voordelen van deze wet voor zowel veroorzakers als benadeelden. Volgens hem is het belangrijkste verschil met de zogeheten *class action*-zaken in de Verenigde Staten dat niet nog eens alle individuele gevallen aan een juridische procedure worden onderworpen. De Nederlandse aanpak zou tot meer harmonie leiden bij het vinden van een oplossing, in lijn met het overheidsstreven om alternatieve geschilbeslechting te stimuleren. Partijen moeten het eens zijn voordat ze naar de rechter gaan. Een ander verschil met de VS is dat in ons land geen *blackmail settlements*, gedwongen schikkingen, kunnen plaatsvinden.

Tijdens het debat tussen Ben Knüppe, chieft legal officer en lid van de Raad van Bestuur van Dexia Bank, en Paul de Vries, VEB-directeur, lanceerde de eerste het idee om belangenverenigingen te voorzien van een 'Kemakeur', om het vele kaf onder het koren te scheiden. De criteria waaraan belangenverenigingen zouden moeten voldoen: transparantie van de organisatie, voor-

Daniel Meron, van het Amerikaanse Department of Justice, spreekt

opstellen van het belang van de aangeslotenen in plaats van eigen gewin, goede administratieve organisatie, deskundig bestuur en onafhankelijke raad van toezicht. Zo zou tevens voorkomen kunnen worden dat bij bepaalde acties de (financiële) belangen van de personen achter de belangenorganisatie zwaarder wegen dan die van de achterban.

Advocaat Daan Lunsingh Scheurleer was ook voorstander van zo'n kwaliteitskeurmerk, om de samenloop van identieke groepsacties tegen te gaan. De dubieuze stichtingen en verenigingen typeerde hij als '305a freeriders', doelend op het wetsartikel in het BW. Bedrijven moeten en kunnen zich volgens Lunsingh Scheurleer

voorbereiden op een massaclaim: 'analyseer juridische risico's, maak daar beleid op en stel een plan van aanpak op'.

Interessant was de zienswijze van twee Amerikaanse juristen, Daniel Meron van het Department of Justice en advocaat Jonathan Schiller van het kantoor Boies Schiller & Flexner. Terwijl Meron het beeld van een in belang afnemend *class action*-systeem in de VS schetste, een ontwikkeling die zijn regering bovendien wenst, hield Schiller de aanwezigen voor dat 'no cure no pay' uiteindelijk alleen maar in het voordeel van de cliënten is. Hij deed dit op zo'n aansprekende wijze dat Holthuis de enige van de aanwezigen was die ertegen protesteerde.